

Із саду тихо залями пройду
і кількакrotnie відіб'ють свічада
моїх очей зіницю золоту
і блискітки – дар листопада.

Ще згортки нігу дотику таять.
Цілунок на руці моїй тепліє,
солодко в'яне запах царських м'ят
на вогкім подолі мантилі.

Крізь грати саяво місячне струмить,
молошний промінь по паркетах губить.
Іще одна підслуханая мить,
і затихає кінський тупіт.